

[Henning Andersen]

Henning Rasmussen fremlagde de synspunkter, som Danmarks største parti har vedrørende finanslovsforslaget, og jeg lyttede også til bemærkningerne i starten om den vildrede, man var i med hensyn til, hvordan man skulle finde de yderligere besparelser.

Jeg skal kort sige her, at jeg håber, den gode vilje, som også hr. Henning Rasmussen talte meget om, er til stede, så man ikke starter med, som man gjorde det sidste torsdag, at vetoe sig ud af tingene. Jeg vil godt sige her: Kun fantasien sætter grænserne, og kun realismen sætter grænserne.

Finansloven er ubestrideligt det mest betydningsfulde instrument, regeringen og Folketinget har til rådighed i udformningen af den økonomiske politik. Ikke blot de seneste måneders debat om den offentlige udgiftspolitik, men også den seneste budgetoversigt viser, hvor vigtigt det er, at vi grundigt drøfter hele grundlaget for den offentlige sektors funktion og rolle i samfundslivet. Mangt og meget taler for, at den offentlige sektors rolle i samfundet bør tages op til en meget grundig revision på en lang række punkter.

Finanspolitikken berører os alle. Den har stor betydning for en række forhold i den private sektor, for vore erhvervsvirksomheder, for den enkelte familie og for den enkelte person. Hver eneste dag diskuterer vi de forskellige poster, som finansloven indeholder, og her tænker jeg ikke specielt på politikerne, men på befolkningen i det ganske land.

Meget forenklet – og det er forenklet – drejer det sig om to ting, når disse ting diskuteres, nemlig for det første, hvor meget man på den ene eller den anden eller den tredje måde kan hente eller få fra fællesskabets kasse, og for det andet – og det er også meget væsentligt – hvor meget man skal bidrage til den med direkte eller indirekte skatter.

Når der sættes kød og blod på finanslovens enkelte poster, kan de fleste i dette land forholde sig til finanspolitikken. Finansloven er altså direkte eller indirekte et dagligt samtaleemne, og mange ved også, at der er nogle problemer og nogle skævheder, der skal rettes op på. Problemet er bare, at der i befolkningen ikke nødvendigvis er enighed om, hvori problemerne består, hvor der skal spares, og hvor der skal gives flere penge ud.

Men som vi alle ved, er det netop vores – politikernes – opgave her i Folketinget at udrede trådene og få en finanslov igennem, der hænger sammen, der er fremadrettet, og som retter op på de ting, der er i ubalance. For der er jo områder, hvor tingene ikke går den rigtige vej; her kan vi formentlig være enige. Det sidste erkender i hvert fald mange.

Det gjorde de fleste af partiernes ordførere også under åbningsdebatten sidste torsdag. Vi udtrykker det bare i forskellige tonearter, men det har befolkningen jo også valgt os til, så det manglede bare.

Vi konservative erkender, at det ikke lader sig gøre at spille alt i C-dur, selv om det ligger godt for de fleste. Samarbejde med andre partier er nødvendigt, og det nøjes vi faktisk ikke med at tale om, vi praktiserer det i dagligdagen og har haft mulighed for at praktisere det gennem de sidste 6 år. Dette samarbejde har da også givet resultater på en lang række områder, som nogle desværre alt for hurtigt glemmer. Her tænker jeg bare på nogle få ting: stigningen i beskæftigelse og nye arbejdspladser – ganske vist for få, men alligevel mange nye arbejdspladser – en halvering af renten, faldet i inflationen, den faste kronekurs – og jeg kunne fortsætte.

En forudsætning for at fastholde disse positive resultater og for at få løst nogle grundlæggende strukturproblemer i dansk økonomi er et fortsat positivt samarbejde mellem Folketingets partier; anderledes kan det ikke være. Men dette samarbejde må nødvendigvis også være baseret på et betydeligt mål af realisme. Samarbejdet forudsætter, at partierne i den kommende tid har det fornødne mod til at træffe de ikke nødvendigvis populære beslutninger, der skal træffes for at sikre den økonomiske og sociale balance i det danske samfund både på kortere og på længere sigt.

Vi står over for en bunden opgave, der nok ikke er uløselig, men nem er den heller ikke. For en ordens skyld skal jeg her forsøge at illustrere opgavens omfang med et citat, og jeg skal nok bagefter, som det sig hør og bør, sige, hvor citatet er fra:

»Mulighederne for at bremse stigningen i de offentlige aktiviteter og i det offentligt ansatte personale beror naturligvis ikke blot på, om der er politisk vilje til at holde igen. Man kommer ikke uden om at gå den trange vej gennem om-